

Zbirka odločb sodne prakse

Zadeva C-207/15 P

**Nissan Jidosha KK
proti**

Uradu Evropske unije za intelektualno lastnino (EUIPO)

„Pritožba — Znamka Evropske unije — Figurativna znamka, ki vsebuje element CVTC — Zahtevi za podaljšanje, vloženi za del proizvodov ali storitev, za katere je znamka registrirana — Dodatni rok — Uredba (ES) št. 207/2009 — Člen 47 — Načelo pravne varnosti“

Povzetek – Sodba Sodišča (peti senat) z dne 22. junija 2016

1. *Pravo Evropske unije — Razlaga — Besedila v več jezikih — Odstopanja med različnimi jezikovnimi različicami — Upoštevanje splošne sistematike in namena zadevne ureditve*
2. *Znamka EU — Trajanje, podaljšanje, sprememba in delitev znamke — Podaljšanje znamke — Roki — Predložitev zahteve za delno podaljšanje blagovne znamke in plačilo pristojbine v zvezi z njo v začetnem obdobju — Dopolnitev zahteve v obdobju odloga — Dopustnost*

(Uredba Sveta št. 207/2009, člena 46 in 47 od (2) do (59))

1. Glej besedilo odločbe.

(Glej točko 43.)

2. Splošno sodišče je napačno uporabilo pravo, ko je presodilo, da člen 47(3) Uredbe št. 207/2009 o blagovni znamki Evropske unije in načelo pravne varnosti nasprotujeta predložitvi zahteve za podaljšanje, ki se nanaša na nekatere razrede proizvodov ali storitev, za katere je bila registrirana znamka EU, v dodatnem roku, kadar je bila zahteva za podaljšanje, ki se nanaša na druge razrede proizvodov in storitev, ki jih zajema ista znamka, predložena prej, in sicer v roku, ki je določen v prvem stavku te določbe.

Besedilo člena 47(3) Uredbe št. 207/2009 v francoski jezikovni različici, ki jo je Splošno sodišče obravnavalo v izpodbijani sodbi, se glasi: „la demande de renouvellement est à présenter dans un délai de six mois expirant le dernier jour du mois au cours duquel la période de protection prend fin. Les taxes doivent également être acquittées dans ce délai. À défaut, la demande peut encore être présentée et les taxes acquittées dans un délai supplémentaire de six mois prenant cours le lendemain du jour visé dans la première phrase, sous réserve du paiement d'une surtaxe au cours dudit délai supplémentaire.“

Vendar je treba ugotoviti, da se nekatere jezikovne različice člena 47(3), tretji stavek, Uredbe št. 207/2009 razlikujejo od besedila, povzetega v prejšnji točki te sodbe, saj ne uporabljajo dikcije „če do tega ne pride“, na katero se je Splošno sodišče oprlo v točki 38 izpodbijane sodbe, niti ne uporabljajo podobne dikcije.

V vsakem primeru iz dikcije „če do tega ne pride“ v francoski jezikovni različici te določbe ni mogoče jasno in nedvoumno sklepati, da je zahteva za podaljšanje znamke EU lahko v dodatnem roku predložena zgolj izjemoma, če prej nobena druga taka zahteva ni bila predložena.

Nasprotno, besedilo člena 47(3), tretji stavek, Uredbe št. 207/2009 v vseh jezikovnih različicah, ki so bile povzete v prejšnji točki, nakazuje na to, da je zakonodajalec Unije predložitev zahteve za podaljšanje znamke EU v dodatnem roku pogojil le s plačilom dodatne pristojbine, kar je edini element, ki omogoča razlikovanje med zahtevo za podaljšanje, vloženo v teh okoliščinah, in zahtevo, vloženo v prvotnem roku šestih mesecev.

Poleg tega te razlage ne izpodbije splošna sistematika člena 47(3) Uredbe št. 207/2009.

V zvezi s tem je treba zlasti poudariti, da se v skladu s členom 47(4) te uredbe, če se vloži zahteva za podaljšanje le za del proizvodov ali storitev, za katere je registrirana znamka EU, registracija podaljša le za to blago ali storitve, medtem ko člen 47(5) te uredbe določa, da podaljšanje začne veljati od datuma, ki sledi dnevu, na katerega se izteče registracija zadevne znamke, in da se registrira.

Treba je ugotoviti, da iz teh določb ne izhaja, da bi bilo prepovedano, da se v rokih iz člena 47(3) Uredbe št. 207/2009 vložijo zahteve za podaljšanje znamke EU, ki so časovno razporejene in se nanašajo na različne razrede proizvodov ali storitev.

Poleg tega cilji Uredbe št. 207/2009 potrjujejo razlago, da je treba te zahteve za podaljšanje dopustiti, če so vložene pred potekom dodatnega roka.

V zvezi s tem je treba ugotoviti, da je namen Uredbe št. 207/2009, s tem da predvideva možnost, da se kontinuirano zahteva podaljšanje registracije znamke EU za deset let, in s tem da v tem okviru določa dva zaporedna roka, v katerih je mogoče to podaljšanje zahtevati v skladu s členoma 46 in 47 te uredbe, da glede na gospodarsko pomembnost varstva, ki ga dajejo znamke EU, olajša ohranitev izključnih pravic imetnikov teh znamk.

V zvezi s tem je treba poudariti, da, tako kot je razvidno iz obvestila Komisije Evropskemu parlamentu, Svetu, Evropskemu ekonomsko-socialnem odboru in Odboru regij z dne 24. maja 2011, naslovljenem „Proti enotnemu trgu pravic intelektualne lastnine – Spodbuda kreativnosti in inovativnosti za to, da se Evropi omogoči gospodarska rast, ustvarjanje kakovostnih delovnih mest in prvovrstnih proizvodov in storitev“(COM(2011) 287 final), (str. 7), varstvo znamk spodbuja investicije v kakovost proizvodov in storitev, zlasti v sektorjih, ki so močno odvisni od podobe znamke in zvestobe potrošnikov.

Uresničevanje tega cilja v okviru Uredbe št. 207/2009 je prav tako potrjeno z dejstvom, da mora EUIPO v skladu s členom 47(2) te uredbe imetnika blagovne znamke EU in vse osebe z registrirano pravico na blagovni znamki EU pravočasno obvestiti o poteku trajanja registracije. Poleg tega lahko na podlagi člena 81 te uredbe imetnik znamke EU, ki kljub skrbnemu ravnanju, ki so ga zahtevale okoliščine, ni mogel upoštevati časovnega roka, kar zadeva EUIPO, ponovno pridobi pravice na podlagi zahteve, vložene najkasneje v roku enega leta po izteku neupoštevanega roka.

(Glej točke 44, 45, od 47 do 55 in 58.)